

LEBDIS

We know
books

Gabriel Sánchez García-Pardo

LUPI DE MARE

INSULA-FANTOMĂ

ILUSTRĂȚII DE
LOOPY TELLER STUDIO

EDITURA
UNICART

LBRIS

We know
books

SPARKY

SPARKY

Capitolul 1

VIAȚA DE LUP ESTE
CEA MAI FRUMOASĂ

La arme, marinar de apă dulce-acrișoară! Mă numesc Sparky și sunt un pirat de temut din mările Tundrei.

Brăzdez apele la bordul navei *Urletul Negru*, cel mai rapid vas din toate timpurile. Sau, cel puțin, asta spune căpitanul Umbră, enormul lup negru pe care **aproape întotdeauna** îl vei putea găsi lângă catargul de la proră.

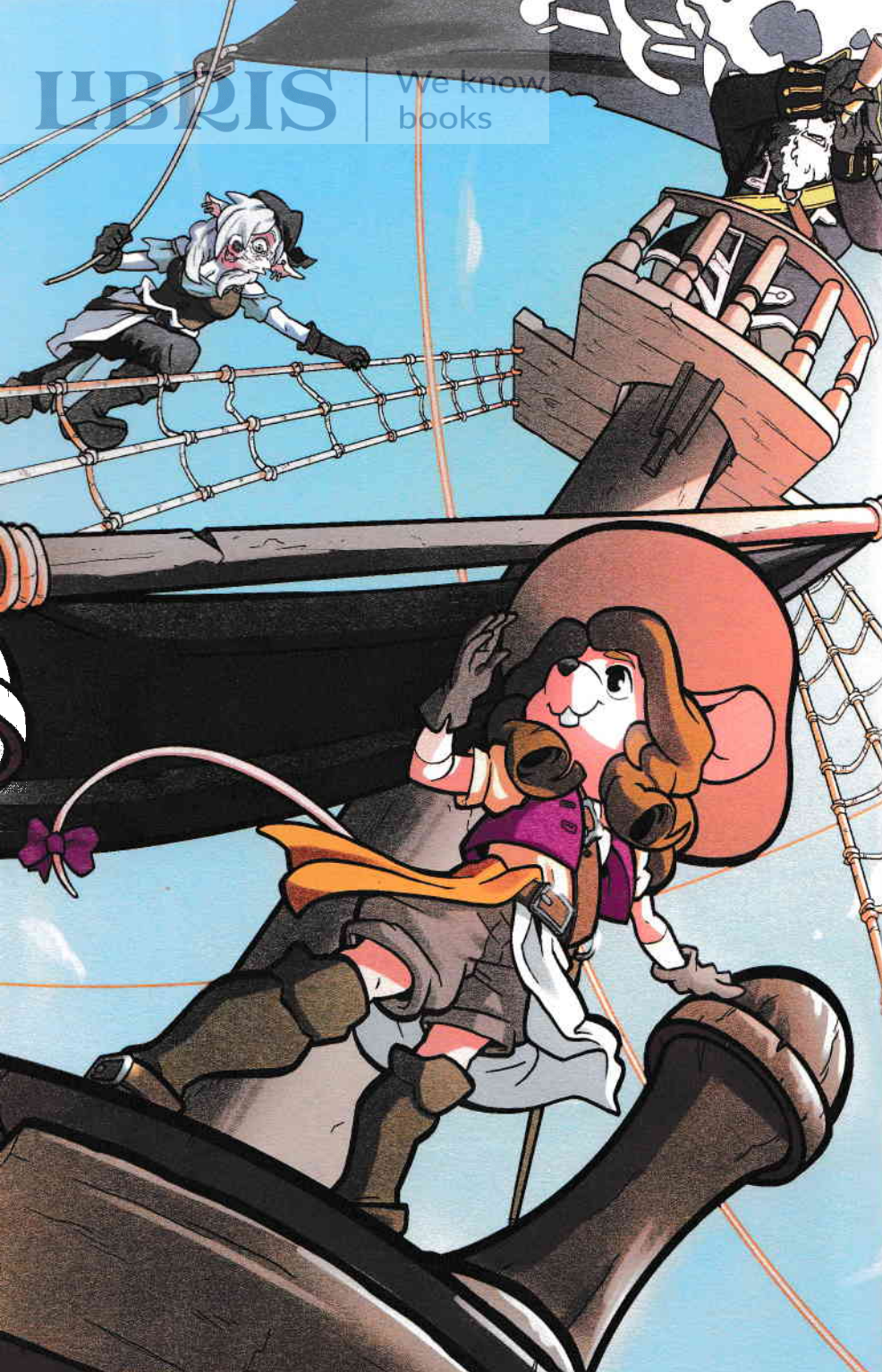
Luna, lupoanca albă, se ocupă de vele, este contra-maistru; e a doua ca rang în echipajul de pe *Urletul Negru*. Dar uneori am impresia că ea conduce mai mult chiar și decât Umbră.

Toți suntem lupi de mare, în afară de șoricioanca Françoise, care are accent francezesc și mînuiește de obicei cârma.

LIBRIS

We know
books

Este o rozătoare foarte ingenioasă și cu spadă **foarte** ascuțită.

Și mai este Kuthamanga, nebuna vrăjitoare voodoo urangutan. Nu se poate spune că face parte din echipaj, dar, când și-a pierdut casa, Umbră a acceptat-o la bord până când îi vom putea găsi un nou cămin.

Acum stă închisă în cabină pentru că-i este o frică **teribilă** de apă și n-ar suporta nici măcar să o stropească valul. Lucrează la noi Plăci-Gheară pentru echipaj. Kuthamanga este singura creatură din toate mările Tundrei în stare să facă acele invenții care permit navigarea fără a fi nevoie de vele.

Ce noroc că o avem de partea noastră!

Dingo, cel mai bun prieten al meu de pe *Urletul Negru*, a ieșit cu mine să-și încerce noua Placă-Gheară.

Facem surf în jurul vasului cu aceeași viteză cu care se deplasează *Urletul* când nu e vânt.

Ne mișcăm în zigzag, trecem unul prin fața celuilalt și ne provocăm să executăm cele mai dificile trucuri. Toate acestea în timp ce recităm niște versuri greu de rostit, care ne obligă să ne concentrăm mult pentru a ne menține în echilibru pe picioare și pe plăci...

– Urcăți la bord, leneșilor împuțiți! strigă Luna la noi de pe catargul de la pupă. E mult de muncă aici sus!

Lăudabilul lup alb umblă lupește, curgându-i balele după prostuța oaie albă prin întunecatele râpe unde umblă lupește miliarde de lupi albi lăudabili cărora le curg balele după miliarde de oi albe prostuțe.

Piratul nebun Piripi e înnebunit după pirata nebună Piraña. Dar vine vrăjitoarea și piratul nebun Piripi fuge făcând o piruetă când vede acea creatură și nu se mai dă în vânt, nici nu o mai complimentează pe pirata nebună Piraña.

Ne aruncă niște frânghii și mă întorc pe punte, în compania unui Dingo ud learcă, cu Plăcile-Gheară la subraț. De îndată ce punem laba pe puntea vasului *Urletul*, suntem trimiși să frecăm și să facem barca să strălucească, precum un dinte de aur.

Umbră și Luna sunt prea stricți în ceea ce privește curățenia, nici nu zici că sunt pirați. Și întotdeauna ne dau mie și lui Dingo cele mai grele sarcini.

Dar nu contează. E mult mai bine decât să servesc căni cu Râgâit Verzui în hanul de pe insula Vulpia. Și, deși mi-e puțin dor de unchiul și de mătușa mea, n-aș schimba noua mea viață de lup de mare pentru nimic în lume.

În timp ce frecăm de zor puntea din lemn, eu și Dingo fredonăm un vechi cântec de pirați și, când ne aud, Luna și Umbră nu întârzie să se alăture urlitelor noastre:

Viața de lup este cea mai frumoasă,

AUUUUU, sticla de rom.

Lupul roșu o hartă a găsit,

AUUUUU, sticla de rom.

Echipajul lui s-a revoltat,

AUUUUU, sticla de rom.

Și urma lor din mare a dispărut.

AUUUUU, sticla de rom.

A lupului, a hărții și a sticlei de rom.

AUUUUU, sticla de rom.

– Nu mai urlati, sgomotosi lunatici!

Șoricioaica Françoise se apropie de noi cu o față serioasă și pas ferm. Duce pe umăr o rolă de hârtie mai mare decât ea.

– Ajungem pe insulă. E timpul să ne concentrlăm!

Ah, da. Uitasem să menționez că navigăm în direcția **Insulei-fantomă**, în căutarea lui Cooper, un vechi

membru al echipajului. Cooper ne-a lăsat o scoică-mesaj, explicându-ne că l-am putea găsi acolo.

Dar nu știm de ce a ales unul dintre cele mai **periculoase și de temut** locuri din mărilor Tundrei pentru a se reuni cu noi.

– *Piviți: ata este halta pe care o am cu Insula-fantomă.*

De îndată ce Françoise rostește numele insulei, cerul se întunecă și cade un fulger teribil, însoțit de un tunet sonor. Se înseninează imediat și privim mirați în sus. Soarele strălucește din nou pe un cer fără nori. Ce ciudat!

Françoise ridică din umeri și desface rola de hârtie în fața noastră. Acolo este harta...

– Pare un loc foarte primitiv, comentează Dingo, în timp ce privim conturul insulei în formă de craniu de maimuță.

– *Și piviți asta.*

Françoise arată spre prora vasului. În fața *Urletului* nu se mai vede marea, ci doar o masă de zăpadă densă și întunecată.

– *Bancul ăsta de ceață nu dispale niciodată și ascunde un labilint de lecife care nu apal pe haltă.*

– *Lecife? întreb în ignoranța mea.*

– Recife. Roci ascuțite care ies din apă și-ți complică viața, mă lămurește Luna.

